

¿Què és més important de 'Celobert' o 'Skylight': la interpretació o el text? ¿Qui s'atreveix a destriar? Perquè fa la impressió que aquesta afortunada incorporació del dramaturg i guionista anglès, David Hare, al teatre català, vagi molt lligada als seus intèrprets, sobretot al seu protagonista, Josep M. Pou, que no amaga que va veure l'obra en la seva estrena, el 1995, a Londres.

Això em fa pensar que sense uns intèrprets i una direcció convençuts del que tenen entre mans, el mateix text, per excés de riquesa, podria tenir tot un altre resultat escènic. Posats a triar, doncs, em quedo, primer, amb els intèrprets.

'Celobert' i el paper de Tom Sergeant, un empresari ofuscat pels negocis, però dominat pels sentiments, és un dels treballs més esplèndids dels que es té memòria de Josep M. Pou, que no vol dir que no hagi tingut altres moments que endevinaven o esperaven una oportunitat rodona com aquesta. I ara ha arribat. I sembla que servida amb safata i amb tots els trumfos: l'acompanyant protagonista, Marta Calvó, en el paper de la utòpica examant jove, aferrada a una vocació de mestra de suburbi londinenc i també amb el sentiment de qui vol i dol; Edward Sergeant, el fill de l'empresari, amb David Janer, en un paper que l'obra li atorga discret, però decisiu per al desenllaç; la traducció enèrgica de Joan Sellent, que fa de David Hare un autor com si fos de la família; i la direcció de Ferran Madico...

...Però per què em quedo primer amb els intèrprets? Perquè crec que quan una obra contemporània, situada en una Anglaterra devorada pel tatcherisme -que es podria identificar igualment amb el blairisme o amb qualsevol altre règim democràtic actual-, es dóna a conèixer marcada per la força que Josep M. Pou ha impregnat en el seu personatge, és gairebé impossible d'imaginar-ne una altra interpretació...

...El mèrit de Josep M. Pou en aquest paper intens és l'aura amb què dota el personatge, entre exigent, autoritari i feble a la vegada. El mèrit de Marta Calvó és el de deixar el seu personatge en una fortalesa de cara enfora que s'esfondra per dins. -¿Podria ser aquest el retrat que més s'acosta a la tipologia de la societat contemporània?- El mèrit compartit dels dos és el de no "dir" el text sinó "deixar anar" el que pensen els seus personatges. I aleshores és quan els personatges cobren vida i es converteixen en una mena de "veïns" d'escala, o de platea. I els espectadors, en voyeurs del seu conflicte personal.

¿I per què deixo el text de David Hare en segon lloc? Perquè l'obra té una estructura tan perfecta que fa que sigui l'espectador qui interpreti més del que s'hi diu. I en un cas tan evident, la segona part de l'obra té uns moments que tendeixen més a la descripció d'allò que de fet ja ha endevinat l'espectador, que no pas a mantenir el nervi tensat...

...Però aquest és un tret gairebé insignificant al costat de l'esplèndida lliçó teatral que ofereix Josep M. Pou i que, posats a demanar més del compte, hauria de ser vàlida per concedir crèdits universitaris als estudiants de teatre, pel sol fet de veure'l actuar a 'Celobert'. Sense teories de cap mena.

Andreu Sotorra. Radio Estel